

Τα παραμύθια της τάξης μας

Οι μαθητές του Γ1
Σχ. Έτος 2020-2021

Μαίρη Καραλή
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ
ΜΕΡΛΙΝ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια θάλασσα
χειμώνα που την έλεγαν Μέρλιν.

Ήθελε να ταξιδέψει πολύ μα πολύ μακριά ως τα
απέραντα του κόσμου!

Μα οι γονείς της και οι φίλοι της, της έλεγαν
πως είναι πολύ μικρή ακόμη για να ταξιδέψει
στον κόσμο.

Η Μέρλιν δεν τους άκουσε και για αυτό ένα
βραδάκι έφυγε από το σπίτι της και ξεκίνησε
το ταξίδι της.

Εκεί που κολυπούσε, κολυπούσε, ξαφνικά είδε
μπροστά της ένα νησί μέσα στη θάλασσα, εκεί
πέρα ζούσαν πολλά καλαμάρια με οκτώ ή εννιά
πλωκάρια.

Ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά της ένα τεράστιο καλαμαράκι και της είπε: «Τη θες εσύ εδώ μια χελώνα στο νησί των καλαμαράκων;»

- «και ποιος είσαι εσύ παρακαλώ που θα μου πεις να μην έρθω στο νησί σας;»
- «Είμαι ο βασιλιάς των καλαμαράκων»
- «και εγώ είμαι η Μέρλιν, μια γενναία χελώνα! Α!! και ξέχασα να σου πω πως δεν φεύγω από εδώ ότι και να λες».

Απίστως ο βασιλιάς των καλαμαράκων την έπιασε με τα πλοκάμια του και την φυλάκισε στο παλάτι του.

Η Μέρλιν άρχισε να κλαίει και να παρακαλάει τον βασιλιά να την αφήσει, αυτός όμως της είπε πως δεν θα την αφήσει κι ότι θα την κρατήσει για πάντα στο νησί του.

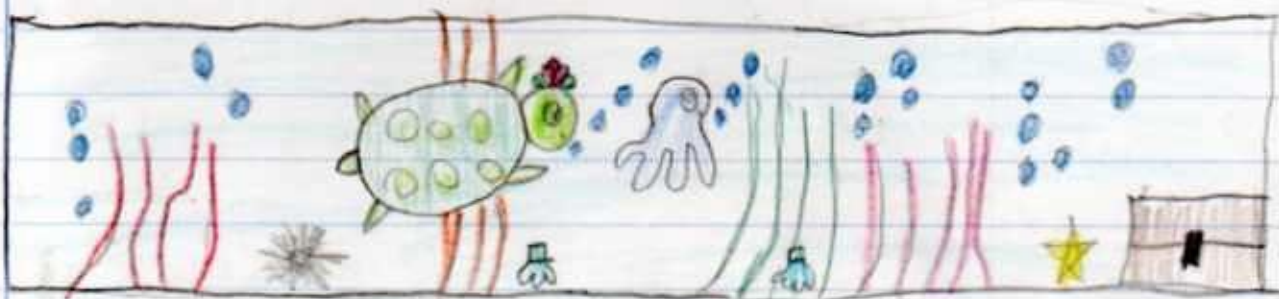
Το βράδυ όμως ένα καλαμαράκι ο Μπόρνης της πήρε φραγκό, η Μέρλιν του είπε ευχαριστώ αλλά δεν πεινάω, είμαι στεναχωρημένη γιατί ο βασιλιάς σας δεν με αφήνει να φύγω.

Ο Μπόρνης όμως που την συμπιάσισε της είπε πως θα την βοηθήσει να φύγει από εκεί.

Οι μέρες περνούσαν και η Μέρλιν ήταν ακόμα στη φυλακή. Μα, μέρα όμως που ο βασιλιάς έλειπε, ο Μπόρις βρήκε την ευκαιρία να κλέψει τα κλειδιά κι να την ελευθερώσει.

Η Μέρλιν όμως είχε χαθεί κι δεν ήξερε πως να γυρίσει πίσω στο σπίτι της, έτσι ο Μπόρις της υποσχέθηκε πως θα πάει μαζί της και θα την βοηθήσει να γυρίσει πίσω.

Στον γυρισμό όμως πιάστηκαν στα δίχτυα των ψαράδων, άρχισαν να φωνάζουν: «Βοήθεια, τους, άκουσε ένα καλαμάρι και πήγε να τους ελευθερώσει, αλλά δεν μπορούσε μόνος του.

Τους είπε τότε: «Να μείνετε ήσυχoi μέχρι να φέρω βοήθεια και να σας ελευθερώσω πριν έρθουν οι ψαράδες.

Το καλαμάρι γύρισε μαζί με τους φίλους του κι ελευθέρωσαν την Μέρλιν με το Μπόρις.

Τους συμβούλευσαν να φύγουν από εκεί γιατί σε αυτά τα μέρη ρίχνουν τα δίχτυα τους οι ψαράδες.

Έτσι οι δύο φίλοι ξεκίνησαν χαρούμενοι
πάχνοντας την επιστροφή.

Φτάνοντας κοντά στο σπίτι της Μέρβιν άκουσαν
φωνές, την έψαχναν όλοι τρομαγμένοι.

Μόλις την είδαν την αγκαλιάσαν και της είπαν
πόσο τη αγαπούν κι ότι δεν θέλουν να ξανακάνει
κάτι τέτοιο, της υποσχέθηκαν πως θα ταξιδέψουν
όλοι μαζί.

Ευχαρίστησαν το Μόρις που την βοήθησε να
θυρίσει σπίτι της.

Η Μέρβιν έκλαιγε και δεν ήθελε να φύγει
ο φίλος της αλλά αυτός της υποσχέθηκε πως
θα έρχεται να την βλέπει...

Η μικρή άτακτη χελωνίτσα κατάλαβε πως δεν έπρεπε να έχει φέρσει μακριά από το σπίτι της γιατί ήταν μικρή κι ένιωθε φόβο κι λύπη μακριά από τους δικούς της.

Ενώ τώρα που είναι δίπλα τους είναι χαρούμενη κι ευτυχισμένη!!!

Κι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

Συγγραφέας: Μαίρη Καραλή.

Έκδοση: Δύτη.

Ημερομηνία: 2η Μαΐου Δευτέρα, 2021

Η Μέρλιν έζησε μια περιπέτεια πολύ τρομαχτική αλλά και χαρούμενη! Χάρηκε όταν βρήκε τους δονείς και τους φίλους της, κρυμμένους όμως όταν ο φίλος της πήγε πίσω στο νησί των Καλαμαριών...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Μια φορά κι έναν καιρό, πολύ μακριά από εδώ, στην Πόλις ζούσαν
σε έναν τεράστιο ωκεανό τρία ψάρια που ήσαν πολύ καλοί φίλοι.
Εκεί ζούσαν άλλα πενήτακόσια ψάρια.

Μια μέρα τα τρία ψάρια ο Έρικ, ο Μαξ και ο Όλιβερ ζήτησαν
τα χαρμάνια έφαγαν ελαφρύ πρωινό στα χηλάρια, ήπιαν λίγο
δροσερό νερό και ζήτησαν τους γονείς τους. Τους ρώτησαν
αν μπορούν να κολυπηθούν στο τέλος του ωκεανού για να
δουν τι υπάρχει εκεί. Όμως οι γονείς τους δεν τους άφησαν
και τους θύμωσαν πως είναι πολύ μικροί για να πάνε μόνοι
τους στο τέλος του ωκεανού. Τα ψάρικια θύμωσαν.

Τα ψάρια περνούσαν αραία στα ρηχά του ωκεανού αλλά δεν
ήθελαν άλλο να είναι εκεί. Από την πρώτη μέρα τους ήταν εκεί,
χωρίς να πάνε λίγο πιο μακριά για κολύμπι. Κάθε μέρα έπαιζαν
κρυφό στο ίδιο μέρος και δεν έβρισκαν καινούρια μέρη να
κρυφτούν. Ωστόσο ούτε κινήσιμό δεν μπορούσαν να παίξουν
επειδή δεν είχαν πολύ χώρο. Δεν είχαν τίποτα να κάνουν.
Δεν έβρισαν ενδιαφέρον. Ήσαν πολύ θυμωμένα. Πιο θυμωμένος όμως ήταν
ο Μαξ. Το μπλε ψάρι.

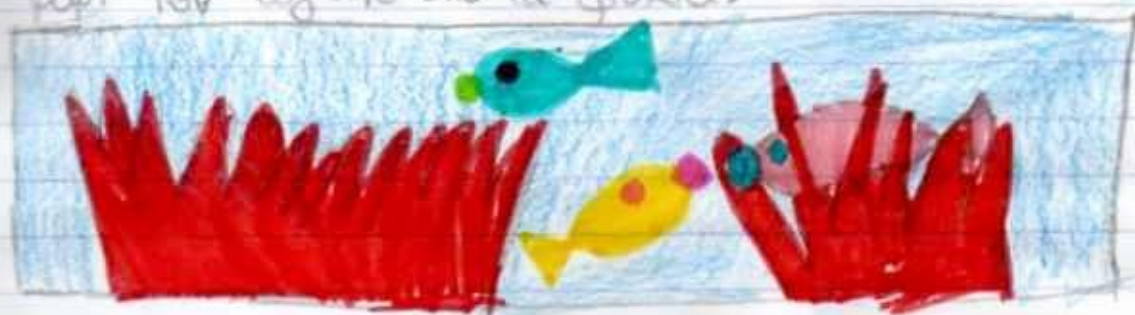

Ένα βράδυ που όλοι είχαν κοιμηθεί, τα ψάρια το έσκασαν από τα ρηχά του ωκεανού και πήραν τον δρόμο για το γέλος του νερού που ήταν πολύ βαθιά. Ήθελαν να δουν τι υπήρχε εκεί. Κολυμπούσαν πολύ και επειδή κουράστηκαν, έβρισαν ένα διάλεγμα. Τότε ήρθε ένα μεγάλο δελφίνι και τα φίλησε που πάνε τέτοια ώρα. Τα ψάρια στην αρχή τρομάξαν κι έφυγαν.

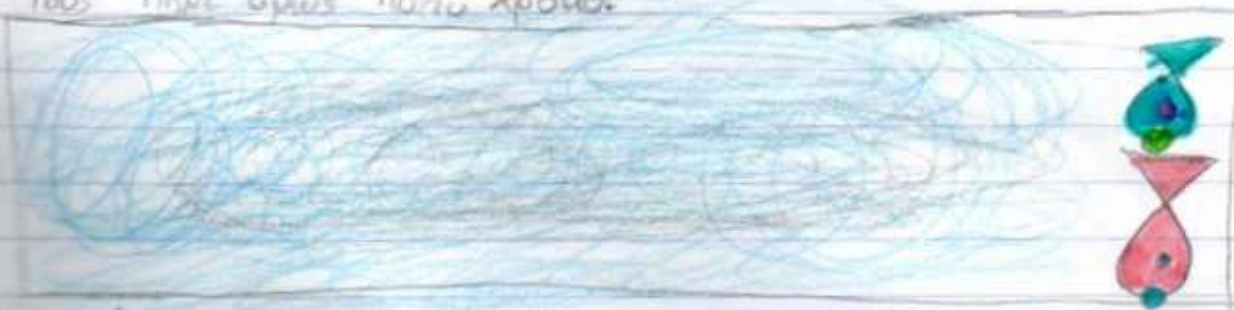
- Πάτε στο γέλος του ωκεανού για να δούμε αυτό το μέρος.
 - Θα αρχίσετε όμας να φάσετε και θα περάσετε μια ρουφίτσα, ένα κατοράκτη και μια πύλη. Αν καταφέρετε να περάσετε όλα αυτά θα καταφέριτε να φάσετε στο σημείο που θέλετε. Εγχείρις λοιπόν και καλή σας τύχη.
 - Ευχαριστούμε πολύ δελφίνι!
- Πάντησαν τα ψάρια.

Τότε τα ψάρια ξεκίνησαν και πάλι το κολύμπι. Αυτή τη φορά τους ήταν πιο ευχάριστο. Για κακή τους τύχη ο Έρικ, το ροζ ψάρι κόλλησε πάνω σε κάτι κόκκινα φύκια και δεν μπορούσε να βγει. Τότε ο Όλιβερ, το κίτρινο ψάρι τον έβγαλε από τα φύκια.

Συνέχισαν το ταξίδι τους κολυμπώντας δίπλα στην ρουφιχτρα. Δεν ήξεραν τί να κάνουν. Είδαν ότι στην άκρη της ρουφιχτρας το νερό ήταν ήρεμο και σγα-σγαά πέρασαν. Τους πήρε όμως πολύ χρόνο.

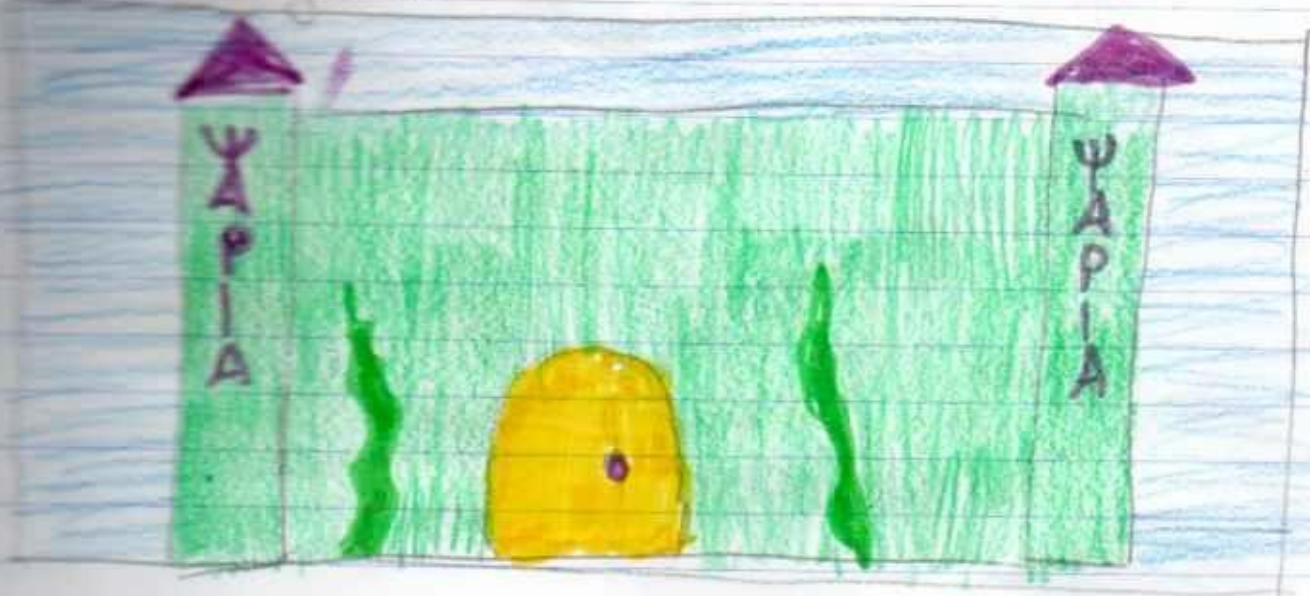
Αφού πέρασαν από την ρουφιχτρα είδαν αυτόν του κοραρρόκεη που τους είπε το δελφίνι. Ήταν πολύ μεγάλος και επικίνδυνος. Ήταν καταγάρανος! Τα ψάρια πίστεψαν πως δεν θα τα καταφέρουν και ήθεσαν να τα παρατήσουν. Όμως ο Όλιβερ δεν άφασε να συμβεί αυτό. Έπιασε! Τελικά τα ψάρια κατάφεραν να περάσουν τραβώντας μικρές ραμπές που έμοιαζαν με τις σανίδες του σκι. Με αυτές λοιπόν κατάφεραν να διασχίσουν τον κοραρρόκεη.

Τα ψάρια τα είχαν σχεδόν καταφέρει! Τους έμενε μόνο να περάσουν την πύλη. Τους φάνηκε εύκολο αλλά δεν ήταν. Αυτή η πύλη δεν κουνιόταν και κανείς δεν μπορούσε να περάσει. Ο μόνος τρόπος να ανοίξει η πύλη ήταν να βρουν τα ψάρια 3 κλειδιά για να την ξεκλειδώσουν. Τελικά μετά από ένα παραπολύ ψάξιμο βρήκαν και τα τρία κλειδιά.

Τα ψάρια αφού πέρασαν την πύλη, δεν πίστεψαν στα μάτια τους! Είδαν ένα σπίτι, το σπίτι των ψαριών που έμοιαζε σαν παλάτι. Ήταν τεράστιο και μέσα έμπαιναν και έβγαζαν μεγάλα και μικρά ψάρια, αλλά ακόμη κι χορχόνες! Οι χορχόνες που πατέμποργες όλες! Τα ψάρια πήγαν πιο κοντά σε στα και τα εξερεύνησαν. Τους άρτισε πάρα πολύ. Είδαμε να είναι και αυτοί ένα κέσοιο σπίτι στα ροκά του υδατος να ζήσαν.

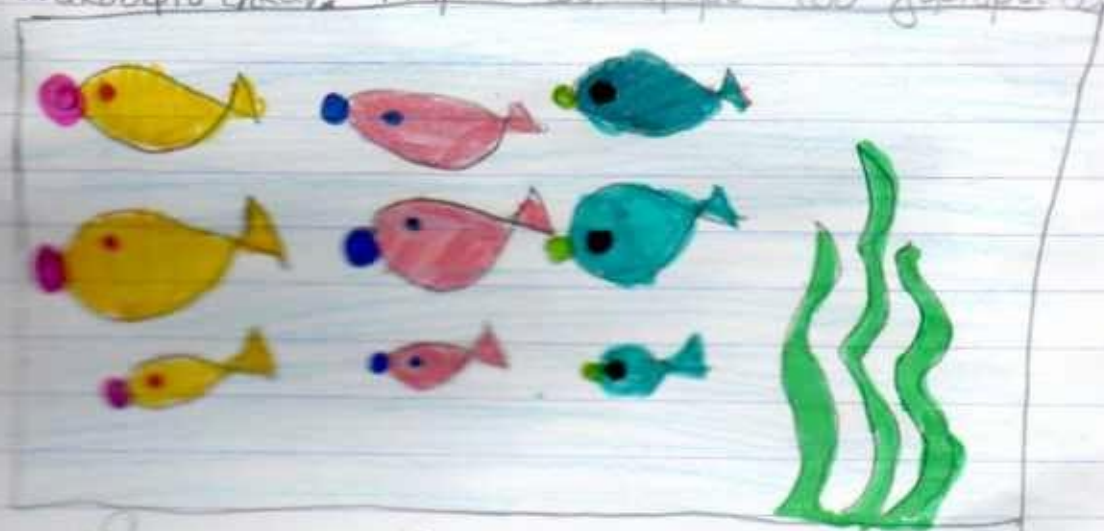
Μετά στο παλάτι υπάρχουν αμέτρητοι ψάρια και χορχόνες που κολυμπούσαν στον ωκεανό και έπαιζαν παιχνίδια.

Τα ψαράκια βernaύσαν τόσο καλά που είχαν ξεχάσει ότι έπρεπε να γυρίσουν στο σπίτι τους επειδή οι γονείς τους θα ανησυχούσαν.

Είχε γίνει πρωί και τα ψάρια πεινούσαν πολύ. Ήθελαν να γυρίσουν στο σπίτι τους. Το πρόβλημα ήταν πως δεν θυμόταν κανένα ψάρι το δρόμο. Προσπάθησαν να γυρίσουν αλλά δεν τα κατάφεραν.

Οι γονείς των ψαριών είχαν ανησυχίσει πάρα πολύ και ξεκίνησαν να ψάχνουν τα μικρά τους ψάρια. Αλλά δεν τα έβρισκαν πουθενά! Μετά από πάρα πολύ χρόνο κατάφεραν να τα βρουν και ανακουφίστηκαν! Πήραν τον δρόμο του γυρισμού όλοι μαζί.

Όταν γύρισαν όλα τα ψάρια στα ρηθιά του ωκεανού, βρήκαν στο σπίτι τους, σ'Ερικ, ο Μαξ και ο Όλιβερ ήταν «συγκινημένοι» που έφυγαν χωρίς την άδεια των γονιών τους. Ο Μαξ δικαιώθηκε στην οικογένειά του τις πενήντες τους.

Οι γονείς κατάλαβαν πως ήταν λάθος, γρήγορα αφήσαν τα ψαράκια να πάνε στα θηλάκια οπότε πήγαν όλοι μαζί με το γέρος του ωκεανού και τους υποσχέθηκαν ότι κάποιες φορές θα κολυμπούν όλοι μαζί και θα βλέπουν αβιθίατα όπως: θροαυρούς, καχιλία κ.α. Τα ψάρια χάρηκαν πάρα πολύ!!!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εφείς καλύτερα!!!

ΤΕΛΟΣ

Στην χώρα Πλωτες γούσαν τρία μικρά ψάριακια ο Έρικ, ο Μαξ και ο Θάιβερ με τους γονείς τους. Τα μικρά ψάρια δεν έλεγαν γινώρισει ποτέ τον κόσμο και ένα θράδυ έφυγαν κρυφά, κολλήθηκαν πάνω και είδαν ένα σπίτι που έμοιαζε με ποτάμι που εκεί κατοικούσαν 1000 ψάρια και γοργόνες. Το είδαν προσέκασα και τους άρεσε πολύ. Ήθελαν όμως να γυρίσουν στο σπίτι τους αλλά δεν μπορούσαν. Θα τα καταφέρουν άραγε;

Συγγραφέας: Μαρίλινα Αλεξοπούλου
Εικονογράφος: Μαρίλινα Αλεξοπούλου

Ασπείρα Αβραάμ ται' Ιου

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα χωριό ζούσαν μια γριά (και ένας γέρος) είχαν ένα μεγάλο
ξύλινο σπίτι, με κήπο που είχε πολύχρωμα λουλούδια. Η γαν κάποι άνθρωποι
αλλά μιλάνε πολύ και γα. Μια μέρα ο γέρος, αποφάσισε να πάει στο φάρμακο.
Συγγενικά του εξοχικού και ξεκίνησε να πάει προς την θάλασσα. Έτον
δρακοσυκώτης τον φίλο του τον κύριο Σταθμά και του πρότεινε να έρθει
μαζί του. Αυτός δέχτηκε και πήδανε μαζί. Ανέβηκαν σε ένα κάρ και
καθώς προχωρούσε για να κεί τους τόχη με την κουθέτα, γάθηκα.
Οι μέρες πέρασαν και η γριά ανασήκαε και με την βοήθεια της
Ζεϊτόνισσα της πήγε να τον θρει. Ο γέρος κι ο κύριος Σταθμάς αφοί
είχαν κοθεί προσπαθήσαν να βρουν τον δρόμο για την επιστροφή.
Μετά από λίγο καιρό ένα Σιγγαριανός τους έδειξε τον δρόμο
του ορισταίου και ο γέρος βοήθησε τη γριά και ζήσανε πάλι καλά και
έμειν πολύ ήρεμοι.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΓΙΑΓΙΑ

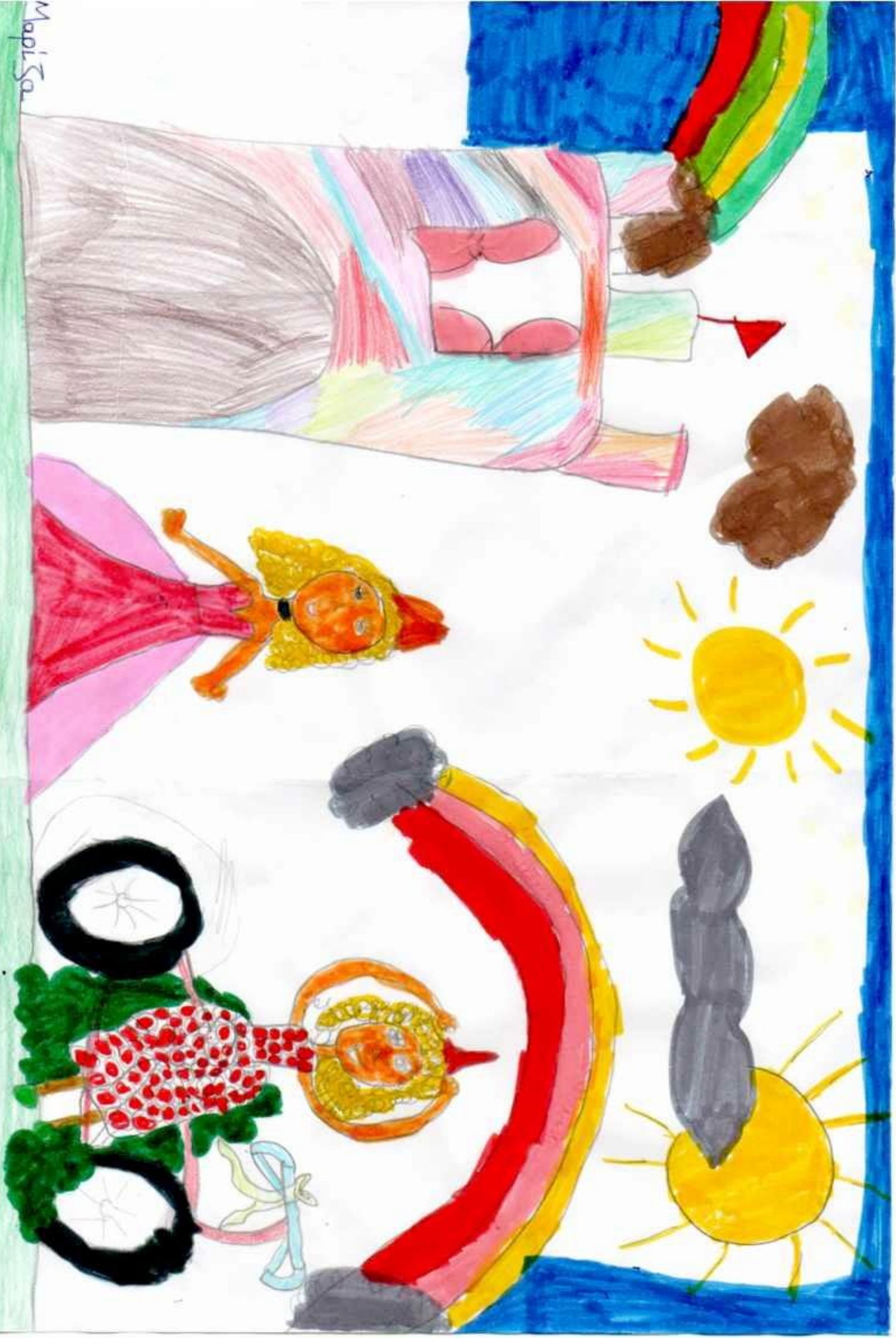
«Το σούπερ ποδήλατο, το μαχικό φόρεμα
και η όμορφη πριγκίπισσα»

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε
μια όμορφη πριγκίπισσα σε ένα τεράστιο
κάστρο. Ήταν ξανθομαλλίδα με γαλάνα
μάτια και πολύ γλυκιά. Το όνομα της ήταν
Νάρια.

Το κάστρο της πριγκίπισσας Νάριας
ήταν φαντασμαγορικό, πολύχρωμο, πεδύριο
και βρισκόταν μέσα στην καρδιά του
δάσους της Ονειροπόλης. Κάθε μέρα στον
ουρανό ήταν ζωγραφισμένα φωτεινά κράνια
τόξα με αστέρια γύρω-γύρω που έλαμπαν.
Το δωμάτιο της πριγκίπισσας ήταν ρυθ-
μισμένο με πολλά αντικείμενα όπως, φωτιστικά σε
σχήματα, καρδιάς, μονόκερου, ουράνιου τόξου,
αστεριού κ.λπ. Ακόμη είχε μία τρύπα-
στια νεουλάπα που όταν τη ανοίγε κά-
ποιος έβγαζε μία λάμψη από τα αμέ-
φρητα πριγκίπικα φορέματα.

Και την επόμενη μέρα θα έφταναν
τα γενέθλια της Νάριας. Ήθελε πολύ άγχο-
 γιατί θα έκλεινε τα 18 της χρόνια
και θα ενηλικιώνόταν. Ξάπλωσε στο παλτό

Mapi Sa

κόρφο κρεβάτι της για να κοιμηθεί μα-
δεν την έπαιρνε με τίποτα ο ύπνος και κοιμήσε-
να ξερενώσει...

Έτσι ξεκίνησε και ήρθε η ώρα του πύρ-
ρι των γενεθλίων της! Οι φίλες της Άρια
και Μαρτίνα της έφεραν τα πιο ξεχωρι-
στα δώρα! Ένα φανταστικό ποδήλατο και
ένα φαντασμαγορικό φόρεμα, πολύχρωμο, γου-
πουλένιο και γυαλιστερό!

Το άλλο πρωί, φόρεσε το υπέροχο φόρεμα
και ανέβηκε στο καλντορίο της ποδή-
λατο για να κάνει μια βόλτα!

Λίγα μέτρα πιο πέρα από το κίονο
πάτησε μέσα σε μια λακούβα και βρέ-
θηκε πρeσμένη στο έδαφος! Ξαφνικά βρέ-
θηκε σε τόπο, σε έναν τόπο μακρινό που
φαίνoταν μαγικός! Τότε υποψιάστηκε ^{οτι} είχε ένα
σύμφερ ποδήλατο και ένα μαγικό φόρεμα!
Λίπα της βρέθηκαν πολλά μικροσκοπικά
ζώακια, κουνελάκια, λεγούδακια, πασχαλίσια
και πολλά άλλα! Η πριγκίπισσα ήθελε να
εξερευνήσει αυτό το υπέροχο και κατα-
πράσινο μέρος! Μόλις σηκώθηκε να πε-
ρπατήσει ξαφνικά πέρασαν από δίπλα
ένas μονόκερος με πολύχρωμη χέ

Magic'sor

πάνω του καθόταν μια πανέμορφη νεράίδα
με διάφανα φτερά. Η νεράίδα την πήρε μα-
ζί της και της έδωσε πολύ εντυπωσιακά
φτερά και μετά ξάυνε μαζί της στον ουρανό.
Η πριγκίπισσα Νάρια, κατάφερε να αγγίξει
το ουράνιο τόξο και 5^ο σύννεφο!

Και τότε ανοιγόκλεισε τα μάτια
της και βρέθηκε πάλι λίγα μέτρα
πριν 10^ο κάστρο της. Τότε σκέφτηκε ότι θα
ήθελε να ξαναζήσει αυτή την τόσο μο-
ναδική και ξεχωριστή εμπειρία αλλά εμπ-
στον εαυτό της ότι ήταν στιγμές
τόσο όμορφες που μόνο μία φορά θα
μπορούσε να ζήσει κάποιος άνθρωπος
στη ζωή του!

Έτσι ένιωθε χαρούμενα που κα-
τάφερε να πάει σε αυτόν τον μαγικό
τόπο με το μαχικό της φερέμα και το
σύμπλοκ ποδήλατο της και συνέχισε τη
ζωή της κρατώντας αυτή την ξεχωρι-
στή και μοναδική εμπειρία πάντα φο-
λαγμένη στην καρδιά της!!

Η Έλλη η ελεφαντίνα

Μια φορά και έναν καιρό ήταν μία ελεφαντίνα που την έλεγαν Έλλη, η Έλλη ήταν η μόνη που δεν της άρεσε η εμφάνισή της.

Μία μέρα βγήκε από το θυτό της θάλασσας για χορτά και της είπε:

- Τι έχεις Έλλη γιατί κλάς;
- Είμαι πολύ στεναχωρημένη γιατί δεν είμαι όμορφη, έχω μεγάλα αυτιά, μακρουλή μύτη και πολύ μικρά μάτια.
- Να πάρει αυτό το δαχτυλίδι.
- Σε ευχαριστώ Μαθή μου χορτάνα.

Πόρεσε το δαχτυλίδι και τα αυτιά της ήταν μικρά, η μύτη της ήταν μικρή και τα μάτια της ήταν μεγάλα και γαλαζοπράσινα.

Πήγε να βρει τους φίλους της και τους είπε:

- Ήλθα παιδιά ελάτε να παίξουμε
- Ποια είσαι εσύ; είπε ο Τζων ο ελεφαντούλης.

- Εγώ είμαι η Έλλη.
- Δεν είσαι η Έλλη, η Έλλη έχει μεγάλα αυτιά, μακρουλή μύτη και μικρά μάτια.

Τότε η Έλλη πήγε στην χορτάνα και της είπε να βγάλει το δαχτυλίδι και μακάρισε πως οι φίλοι της την αγαπούσαν έτσι όπως ήταν και δεν παίζει ρόλο η εμφάνιση αλλά η καρδιά και τότε έτρεξε χαρούμενη στους φίλους της.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΕΥΡΗΜΑ

Μια φορά κεί έναν καιρό σε μια μακρινή πόλη υπήρχε ένας σπουδαίος και μεθοδικός εξερευνητής. Του άρεσε να εξερευνά δάση.

Δάση με μεγάλα δέντρα, δάση με μικρά δέντρα. Δάση με αλιωτικά ζώα δάση, με γνωστά ζώα.

Από καιρό σκεφτόταν να εξερευνήσει το μεγάλο άγνωστο δάσος.

Το δάσος που όλοι μιλούσαν αλλά κανείς δε τολμούσε να πάει. Γιατί οι γηραιές έλεγαν ότι στο δάσος πήγαινε δεν μπορούτε να βγείτε, γιατί από παντού χάρτης δεν το είχατε.

Του εξερευνητή με σίμω το δάσος είχε μπει για καλά στο μυαλό η ιδέα. Έπρεπε οπωσδήποτε να εξερευνήσει το απαγορευμένο δάσος.

Μια μέρα άκουσε μια τήρη απόφαση. Θα πήγαινε. Πήρε το σκαφί

του, πήρε τα εργαλεία του, κάρβουνο
την σπαθιά της εξορύξεως και ξεκίνησε.
Μετά από δύο μέρες δρόμου έφτασε
σε ποιο μεγάλο άγνωστο δάσος.

Ένωθε τρομαγμένος αλλά και ανήσυχος
να εξορύξει το μεγάλο άγνωστο

δάσος. Πήρε μια βαθιά ανάσα και

έκανε δύο βήματα μπροστά και έμεινε
έκπληκτος από την πυκνή βλάστηση

και τα ψηλά δέντρα, το πολύ χαρτάρι.

Με δυσκολία ανοίγει μονοπάτια μέσα

στο χαρτάρι, περπατάει περπατάει μέχρι

που ήρθε η νύχτα και έστησε μια σκηνή
για να κοιμηθεί.

Το επόμενο πρωί συνέχισε το
δρόμο του. Επει που περπατούσε είδε

από μακριά μια σπηλιά και

πήγε να μπει. Ένωθε την

καρδιά του να χτυπάει δυνατά. Μπήκε

μέσα και ήταν ολόσκότεινο αλλά

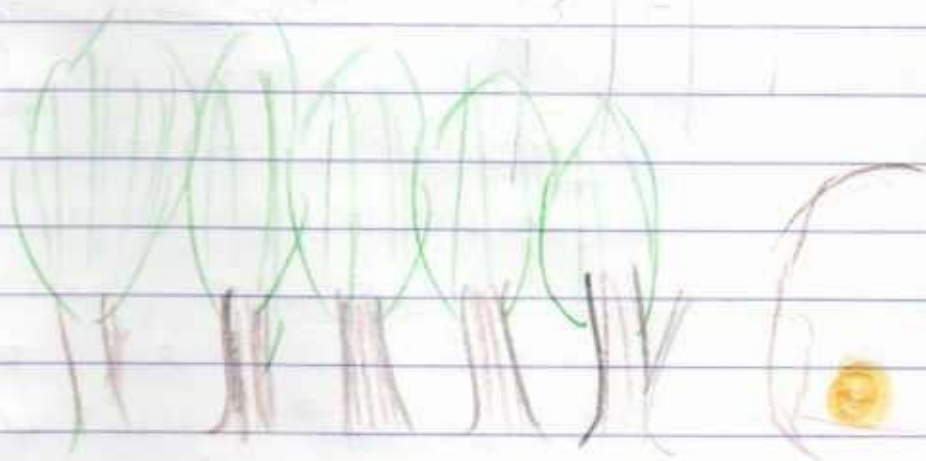
κάλι, έλα μπτε στο βάθος. Άκουσε το

φακό που κινούνταν στο πακίδιο

του. κατι νομίζετε... ότι είδε;
Είδε ένα παράξενο μέταλλο που
είχε διαβάσει γι' αυτό σε κατι παράξενο
βιβλίο. Είχε χρώμα κόκκινο και
λαμποκοπούσε δες και έβγαζε φωνές.
Ο εξρευνητής μας είχε διαβάσει
ότι ήταν αιθέρατο. Όποια έφτιαχνε
ένα όπλο με αυτό δεν έσπαγε
με τίποτα. Είχε όμως και μαγικές
ικανότητες ότι όποια το κρατού-
σε γινόταν ανίκητος. Αμέσως
σκέφτηκε τον εαυτό του να
κρατάει αυτό το όπλο πόσο
διάστημα, πόσο πλούσιος, πόσο ισχυρός
θα ήταν και άπλωσε το χέρι του
να το πάρει. Ξαφνικά σκέφτηκε ότι
μπορεί να πέσει στα λάθη χέρια ενός
κακού. Άρχισε να έχει αμφιβολίες μήπως
δεν έπρεπε να το πάρει. Τελικά γύρισε
σπίτι του χωρίς το μέταλλο.

Αποφάσισε να το κρατήσει μυστι-
κό για πάντα. Σκέφτηκε ότι έκανε το σωστό

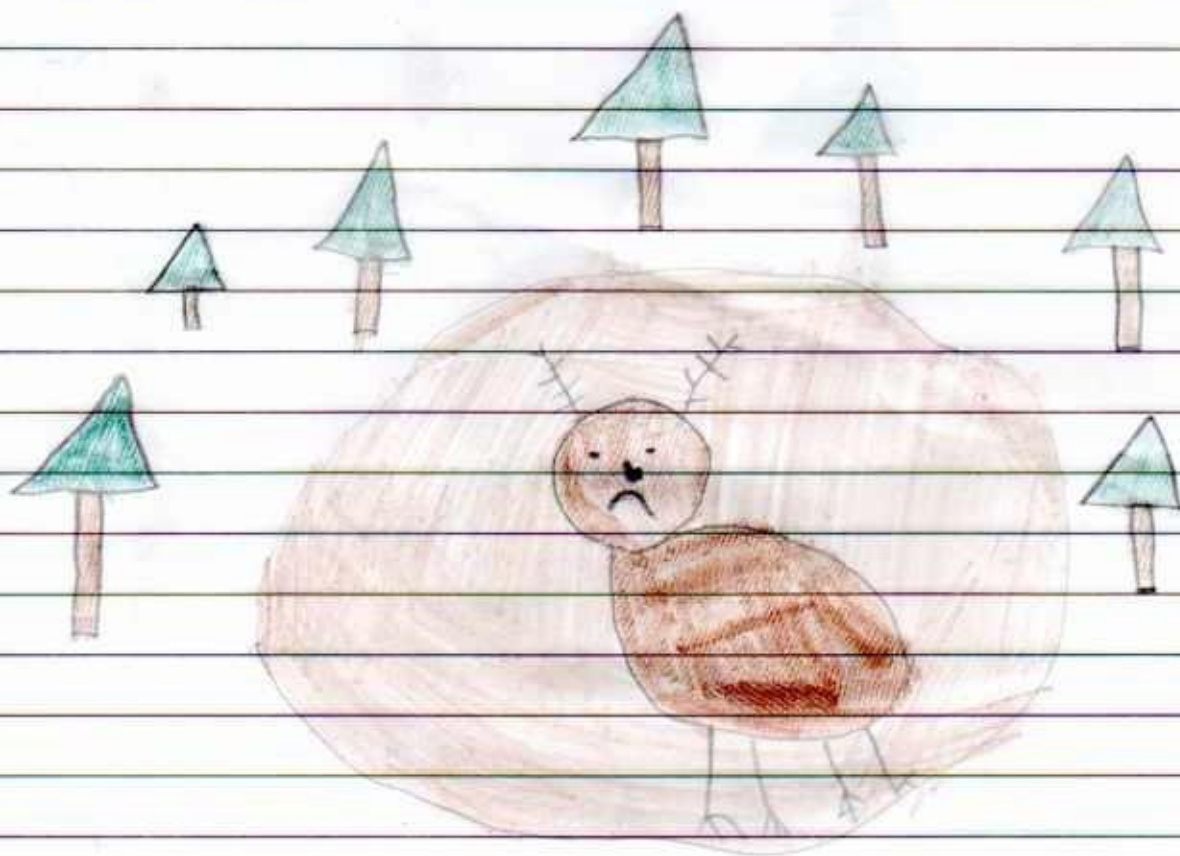
δεν είχε καμία αμφιβολία γι' αυτό.
Ήξερε ότι έσωσε την ανθρώπινη. Ήξερε
αυτοί κατά τις σπείς καλύτερα.

Η μάγισσα και η νεράιδα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μάγισσα και μια νεράιδα που ζούσαν σε ένα δάσος. Το δάσος ήταν καταπράσινο με όμορφα λουλούδια και πολλά ζώα. Η μάγισσα έκανε κακό στα ζώα ενώ η νεράιδα ήταν καλή και πάντα τα βοηθούσε.

Μια μέρα η μάγισσα έσκαψε μια μεγάλη τρύπα και ένα ελάφι σκόνταψε και έπεσε μέσα. Όλα τα ζώα μαζεύτηκαν και προσπάθησαν να το βγάλουν αλλά δεν μπορούσαν. Τότε σκέφτηκαν να καλέσουν την σαγή κουκουέγια για να τον βοηθήσει που ζούσε στο απεναντί δάσος.

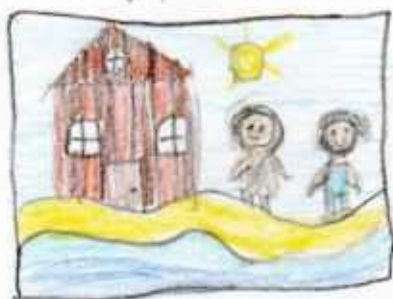
Μετά από πολύ ώρα ήρθε η σαρφή κουκουβάχια και τους είπε να σκάνουν δίπλα στην τρύπα και πιο ξέβαθα αλλά δεν μπόρεσε και πάλι το ελάφι να βγει. Τότε η σαρφή κουκουβάχια είπε να καλέσουν την καλή νεράιδα.

Η νεράιδα ήρθε πίσω πολύ γρήγορα και με το ραβδί της έβγαλε το ελάφι έξω από την τρύπα.

Η εξαφάνιση του γέρου Μαιρη

Ήταν μια φορά ένας γέρος και μια θρία που ζούσαν
πολλά χρόνια μαζί

Ήταν καλοί άνθρωποι, αλλά φτωχοί

Μια μέρα ο γέρος αποφάσισε να πάει στο δάσος

Για κακή του τύχη χάθηκε

Οι μέρες περνούσαν κι η θρία αποφάσισε να πάει να
τον ψάξει

Ευτυχώς τον είδε να βγαίνει από μια σπηλιά

Και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Τίτλος: Τα ξύλα για το σάκι.

§ Ήσαν μια φορά ένας γέρος και μια γριά που ζούσαν σε ένα χωμαμένο βουνό σε ένα μικρό σπίτι. Ήσαν καθοί άνθρωποι αλλά φτωχοί. Το σπίτι τους ήταν σχεδόν άδειο με λίγο φαγητό και ελάχιστα έπιπλα μέσα. Έκανε πολύ κρύο στο βουνό.

§ Μια μέρα ο γέρος αποφάσισε να πάει στο δάσος, να βρει ξύλα για το σάκι. Έξω χιονίζει και έρχνε καταιγίς. Ο γέρος θύπων φόρεσε ένα παλιό παλτό.

§ Πήγε τότε στο δάσος για τα ξύλα. Για κακή του τύχη συνάντησε εκεί έναν μικρό δούλο και τρώμαζε.

Τελικά ο δούλος ήταν άτακος και δεν του έκανε καί.

Όπως ήταν κουρασμένος και δεν μπορούσε να χυρίσει στο σπίτι.

§ Οι μέρες περνούσαν και η γριά ανησυχούσε και αποφάσισε να πάει στο δάσος να βρει τον γέρο.

Ευτυχώς τον βρήκε γρήγορα κίρις να τον ψάξει ποδά, πήραν τα ξύλα και χυρίσαν στο σπίτι τους. Ανάψαν το σάκι και σταμάτηκαν. Και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

Μαριλένα
Αλεξοπούλου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΠΟΛΥ

ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ !!!